

[Iver Poulsen.]

som dem, vi f. eks. oplevede i 1939, ikke kan opstå igen; og meget vil kunne bebrejdes os, hvis vi i en fremtidig alvorlig situation står uforberedt på dette område. Derfor må vi affinde os med, at en efterretningstjeneste er en nødvendighed i en så ufredelig verden som den, vi lever i. På den anden side må vi naturligvis også passe meget på, at vi ikke styrter os ud i en kamp mod spøgelse og vejr møller og ser en samfundsfjendsk borger i enhver lovlydig dansk statsborger, blot fordi han har en anden mening om tingene end vi andre og den, vi tror og mener er den rigtige.

Som det er nævnt af flere ordførere, har vi en forfatning og en grundlov, som tilsikrer borgerne visse frihedsrettigheder, herunder tros-, tale- og ytringsfrihed samt foreningsfrihed, og det er uforeneligt med disse grundlovssikrede frihedsrettigheder, hvis — jeg siger udtrykkelig hvis — man blot på grundlag af politisk tilhørsforhold eller anden meningstilkendegivelse registrerer danske statsborgere, hvad enten det sker i særlige kartoteker eller i hemmelige kartoteker, sammen med personer, om hvem man har en stærk og velbegrundet mistanke om, at de har en statsfjendtlig indstilling. Endvidere er det naturligvis dobbelt uheldigt, hvis denne registrering af lovlig personlig adfærd senere skal komme vedkommende personer til skade gennem en eller anden form for diskriminering. Endelig må, som det også er nævnt, de sørgelige erfaringer, vi tidligere har gjort med hensyn til, hvad sådanne hemmelige kartoteker også kan bruges til i påkommende tilfælde, mane til den allerstørste forsigtighed. Fra at have et sikkerhedspoliti og et efterretningsvæsen til sikring af landet imod forbrydelser mod statens selvstændighed og sikkerhed og til at føre kartoteker over lovlydige borgeres meningstilkendegivelser og daglige adfærd er der et stort spring, og det må være indlysende, at et sådant kartotek kun må indeholde navne på og oplysninger om personer, som man har en velbegrundet mistanke om arbejder med og støtter kriminelle planer f. eks. rettet mod samfundets sikkerhed og selvstændighed.

Forskellige offentligt omtalte hændelser i den senere tid synes imidlertid at vise, at

det sikkerhedspoliti og dets efterretningstjeneste, som folkettingen har vedtaget at vi skal have, har vist en større ivrighed og måske har haft lidt længere fangarme, end det egentlig er heldigt, når befolkningens grundlovssikrede friheder skal bevares, og af den grund, fordi det er kommet frem, kan vi udmærket godt i mit parti gå med til, at lovgivningsmagten tager spørgsmålet op til drøftelse og overvejer, om vi skal have indført et eller andet kontrolorgan. Men med hensyn til dette kontrolorgan vil jeg gerne sige, at jeg helt kan tilslutte mig, hvad tidligere ærede ordførere fra venstre og det konservative folkeparti har sagt. Vi mener ikke, det skal være medlemmer af det høje ting, der skal indvælges i et sådant kontrolorgan. Jeg synes, det må være rigtigt, at det er justitsministeren, der har ansvaret for administrationen, og det må ned sættes under justitsministerens ansvar. Der vil ske en sammenblanding af den lovgivende og udøvende myndighed, hvis det bliver medlemmer af folkettingen, der skal ind i et sådant kontrolorgan.

Hvad angår det foreliggende forslag, kan vi ikke gå med til, at et folketingsudvalg på 17 medlemmer skal foretage en eventuel undersøgelse af de forhold, man har draget frem nu. For når vi nu skal have et sikkerhedspoliti og en efterretningstjeneste — og det mener mit parti jo absolut vi skal — så kan man ikke regne med, at det, der i samfundets interesse skal være hemmeligt, vedbliver at være hemmeligt, hvis 17 folketingsmedlemmer skal til at gennemgå materialet. Og i et udvalg af politikere vil det saglige, ikke mindst i et tilfælde som dette, let blive skudt lidt for meget i baggrunden til fordel for det partipolitiske. Derfor mener vi, at det virkelig er en overvejelse værd at lade en upolitisk og mere sagligt sammensat kommission, f. eks. af jurister, foretage en undersøgelse af forholdene og så eventuelt fremkomme med en redegørelse over for folkettingen; for det drejer sig jo om en sag, der ikke må betragtes ud fra en partipolitisk eller følelsesbetonet synsvinkel, men først og fremmest må ses ud fra den synsvinkel, hvorfra folkettingen betragtede spørgsmålet, da det vedtog, at vi skulle have et sikkerhedspoliti og et efterretningsvæsen til at sikre landet mod overtrædelser af straffelovens 12. og 13. kapitel.